

သုမောင်

စာမျက်နှာ ၁၆

စာမျက်နှာ - ၁၆ နှင့်ပတ်သက်၍

(၁၉၇၈ခုနှစ်) ဆီက ပင်ကိုရေးဝတ္ထုရှည်လုံးချင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ဝန်ခံရလျှင် ဝတ္ထုအဖြစ် ကျွန်တော်ကဖန်တီးရေးသားခဲ့သည် မှန်သော်လည်း မူလဇာတ်လမ်းကျောရိုးမှာ ဖခင်”ဆရာကြီး သာဓု”၏ စိတ်ကူးဖြစ်ပါသည်။ ။ထိုစိတ်ကူးကိုဆရာသာဓုက ရုပ်ရှင်အဖြစ်ရိုက်ကူးပုံဖော်ရန်သာဖြစ်ပါသည်။ ။ကျွန်တော်က၁၉၇၄တွင် ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်လာခဲ့သောအခါ မိဘတို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်နှင့်လိုက်ဖက်သော ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများကို အဖေက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေးတောစိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်း စိစစ်ရေး သည် အလွန်တင်းကြပ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့်စာမျက်နှာ (၁၆) သည် သုမောင်ပါဝင်သော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး ဖြစ်မလာခဲ့တော့ပေ။

ဒါကို ကျွန်တော်က နှမြောသဖြင့် ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်းရေးသားရန် ဖခင်ကြီးထံ ခွင့်ပန်၏။ ။ ဖခင်ကြီးက ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရှာ၏။ ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် လုံးချင်းဝတ္ထုပေါင်း (ခုနစ်) အုပ်ရေးသားပြီး ဖြစ်လေရာ စာပေပညာရှင်များကရော ပရိသတ်ကပါ စာရေးဆရာဟု သတ်မှတ်ကြပြီးပါပြီ။ ။ ထို့ကြောင့်ပင် စာရေး အလွန်မြန်သောကာလက ကျွန်တော်သည် ပုံနှိပ်တိုက်တစ်ခုတွင် နေ့နေ့ညညထိုင်ပြီး ယင်းစာမျက်နှာ (၁၆) ကို ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ ပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော် ကံကောင်းချင်တော့ ထိုစာမျက်နှာ(၁၆) ဝတ္ထုကို ဒါရိုက်

တာမီးပွားက “မျက်စိထပ်မံကျပြီး” ဗီဒီယိုရိုက်ရန်ဝယ်ယူခဲ့၏။ “မျက်စိထပ်မံကျသည်”ဟု သုံးရတာ က ယင်းမတိုင်ခင် ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထု “အကြွေး” ကို သူပင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ကျော်ဟိန်းတစ်ခေတ် ပြန်လည်ဆန်းသစ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ စာမျက်နှာ(၁၆) ကိုလည်း ကျော်ဟိန်းနှင့်ပင် ရိုက်ကူး ခဲ့ရာ အောင်မြင်ပြန်သည်။ “အကြွေး”ကိုတော့မမီချေ။

ယင်းအချက်အလက်များ သည် ဤဝတ္ထု၏ ထူးခြားတိုက်ဆိုင်မှုများ ပင်။

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေပေးခဲ့သော “ဆောင်းသဇင်” စာပေတိုက်နှင့် ယခုတစ်ကြိမ် ထပ်မံထုတ်ဝေပေးသော (ရန်အောင်) စာပေတိုက်တို့ ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။ ။ ယင်းစာပေ တိုက် ကိုယ်စားပြုသူမှာ ဆရာကြီးဦးရန်အောင်၏ သမီး နီနီအောင်နှင့်သမက်ဖြစ် ပါသည်။ ။

အဖေဆရာသာဓုကိုကား သီးသန့်ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါ။ အဖေသည် ကျွန်တော်၏ အမြဲတမ်း ကျေးဇူးရှင်ကြီး။

လေးစားသော

သုမောင်

* * *

“တစ်သက်လုံးမှတ်ထား ... အနေအထိုင် မတတ်တာဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ အခြေခံပဲလို့ ဘယ်တော့မှ မထင်နဲ့ ”

* * *

မျက်စိရှုပ်စရာကောင်းလောက်အောင်ပန်းတွေပွင့်ကြသောအပင်များ
: ထဲတွင် နည်းနည်း ကလေး စည်းကမ်းရှိတတ်သော ပိတောက်ပင်၏
အောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ။

အကျည်းတန်လှသောပိတောက်ရွက်တို့ သည် လုံချည်လှန်၍ တရိုး
ရိုး နှင့်ဆဲဆိုနေ ကြလေ သည်။ ။

ရိုင်းစိုင်းစွာ နံတတ်သော ပိတောက်ပန်းနံကို ဝင်သက်လေနှင့်အတူ
မရှုရိုက်မိစေရန် မနည်းကြီးအောင့်အည်းနေရသည်။ ။

* * *

ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းမသိသောကိစ္စဖြစ်သည်။ ။ အစဉ်အဆက်သော ရုပ်
ရှင်သမားလူကြီး လူကောင်း များ လည်း မတတ်နိုင်ခဲ့သော ကိစ္စမျိုးဖြစ်
သည်။ ။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဟူ၍ ဖြစ်လာလျှင်တတ်နိုင်သမျှလူမြင်မတော်အောင်
နေရမည်ဟူသော အစွဲအလမ်း သည် ဘယ်တုန်းက စတင်ပေါ်ပေါက်
လာခဲ့သည် မသိပါ။ စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်လာ၍ အနေအထိုင်မတတ်သည် လား၊ အနေအ
ထိုင် မတတ်သည် ကြောင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်လာသည် လား သည်
နေ့အထိ စဉ်းစားမရနိုင်ပါ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ အနေအထိုင် မတတ်ခြင်းနှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်
လာခြင်းသည် ဒွန်တွဲ နေ တတ် သည် ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်လေ
သည်။ ။

သင်းတို့ ကလည်း သင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မဖြစ်လိုက်
နှင့် ဖြစ်လိုက်သည် နှင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပေါ့တန်ပစ်လိုက်တတ်သည်။ ။ မ
ထိန်းသိမ်းချင်ကြ။ လေးနက်တည်ကြည်သော မင်းသမီးအဖြစ်ကို သင်း
တို့ စိတ်ကူးလေဟန်မရှိ။

ဤသည် ကို ကြိုတင်တွက်ဆမိသောကြောင့်လည်း
စကားဆိုမိခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

မိမိစကား ဘယ်ထိအောင်တာသွားမှန်း မိမိဘာသာသိသည် ဆိုလျှင်
ဤလောက၌ ထိန်းချုပ် အပ်သော စကားဟူသည် မရှိပါ။

ချုပ်တည်းမှုတကာတို့ တွင် စိတ်ကိုချုပ်တည်းရခြင်းသည် အလွန်ပ
င်ပန်း၏ ၊ စိတ်ထဲရှိတိုင်း မပြောရလျှင် ကျုပ်မနေတတ်ပါ။ သည် အတွ
က် ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးသည် ဟု အများ သူငါ၏ ထောမနာ ပြုခြင်းကို ခံရ
၏။ ။

အပေါက်ဆိုးသည် ဟူသော ကျုပ်၏ ဂုဏ်ပုဒ်သည် ကျုပ်၏ နာမည်နှ
င့်အတူ သတင်းကြီး လေသည်။ ။

ကျုပ်သည် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ မောင်မောင်စနေဖြစ်လေသည် အများ
သိတော်မူကြ သည့်အတိုင်း မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရွှေစင်ရုပ် အကယ်
ဒမီဆုကိုလည်း ရဖူးသူ ဖြစ်၏။ ။

လူငယ်ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်အနေနှင့် နိုင်ငံသိကျော်ကြားသူ ဖြစ်
လေသည်။ ။

ရယ်စရာတွေကောင်းလှသည် ။ကျုပ်သည် နာမည်မကြီးခင်ကလည်း ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးခဲ့သူ သာဖြစ်သည် ။သို့ရာတွင် နာမည်ကြီးလာသောအခါ ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးသည် ပင် ဂုဏ်ဒြပ် တစ်ပါး ဖြစ် လာလေသည် ။

သည် အတွက် တမင်ဂုဏ်ယူပြီး ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးပြနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျုပ်ဝသီကိုက သည် လိုပင် ဖြစ်နေသည် ကိုတော့ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။

ခုလည်း ကြည့်၊ ကျုပ်မျက်စိရှေ့တွင် အမြင်မတော်သည် ကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် ပတ်ခနဲ ပြောပစ် လိုက်မိလေသည် ။

ကျုပ်စကားကြောင့် လှမြင့်အေးမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏ ။ တော်တော်ရှက်သွားပုံရသည် ။ သင်ဒါကိုတော့ ရှက်သည် ဒုတိယတန်းစားမင်းသမီးတစ်လက်မို့ လူကြားထဲမှာ ခုလိုအပြော ခံရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည် ။လူကြားထဲမှာ အောက်ကဟောင်းလောင်း မုန့်စိမ်းပေါင်း ဖြစ်နေသည် ကိုတော့ သင်းမရှက်ဘူးလား။

ရုပ်ရှင်သမားအားလုံးကို ကျုပ်ညီရင်းနှမသဖွယ်ချစ်သည် ။ သို့ရာတွင် အမြင်မတော်ဖြစ်လာ လျှင်လည်း တစ်သက်စာမှတ်သွားအောင်ပြောတတ်သည် ။ ချစ်၍ လည်း ပြောခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။ မုန်းလျှင် ကျုပ်က စကားအဖက်လုပ်၍ ပင် မပြော ။

မလှမြင့်အေးကို ကျုပ်မုန်းစရာအကြောင်းမရှိ။ သို့ရာတွင် မြင်ပြင်းကပ်နေသည် ကတော့ကြာပြီ။ ဘယ်လိုမှ ကျုပ်မျက်စိထဲ အချိုးမကျသောမင်းသမီးဖြစ်သည် ။ အနေအထိုင် အပြောအဆိုပက်စက်သည် ။ စည်းကမ်းမရှိ ။ ယောက်ျားသူငါများ နှင့် အရောဝင်လိုသည် ။ အရယ်အမောသန်သည် ။ အအိပ်ကြီးသည် ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ။ လှသည် ကတော့ တော်တော်လှသည်။ ။ ပက်ပက်စက်စက်လှသည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့လှပုံမျိုးကို ကျုပ်မကြိုက်၊ အမေရိကန်မင်းသမီး မွန်ရိုးလို စပ်ဖြဖြလှခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ရာ အလှသည် မပါမပြီးသော ကိစ္စကား မှန်၏ အရေးကြီးသည် မှာ ချစ်မွေးပေါက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ။ ပရိသတ် ချစ်သွားစေမည့် အမူအရာကလေးမျိုး ရှိရမည်။ ပရိသတ် ချစ်ခြင်းနှင့် ပရိသတ် တပ်မက်ခြင်းသည် တခြားစီ ဖြစ်၏။ ။

ချစ်ခြင်းသည် အနုပညာသည် ကို ချစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တပ်မက်ခြင်းသည် မိန်းမပျက် တစ်ယောက်ကို တပ်မက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။

မလှမြင့်အေးသည် ပရိသတ် တပ်မက်အောင် ကြိုးစားနေသော မင်းသမီးမျိုးဖြစ်သည်။ ။ ပရိသတ် တပ်မက်အောင် ကြိုးစားခြင်းလောက် အောက်တန်းကျပြီး ရိုင်းစိုင်းသော အမူအကျင့်သည် မရှိ။

သူနှင့် ရုပ်ရှင်စရိုက်လာကတည်းက ကျုပ်မကြာခဏ သတိပေးဖူးပြီ။ ။ ခုလောက်ထိတော့ ရက်ရက်စက်စက် မပြောဖြစ်ခဲ့။ သတိပေးရုံလောက်သာပေးခဲ့သည်။ ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ရုပ်ရှင်သမားဖြစ် လာပြီဆိုလျှင် ကျုပ်ချစ်ရမည်၊ ကျုပ်သည် ဤလောက၌ ရုပ်ရှင် အလုပ်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ။ ကျုပ်ကိုကျုပ်ထက် ရုပ်ရှင်ကိုပိုချစ်သည်။ ။

ရုပ်ရှင်အလုပ်ကို ချစ်သလို ရုပ်ရှင်သမားတွေကိုလည်း ချစ်သည်။ ။ ရုပ်ရှင်သမားကို ရုပ်ရှင်သမားချင်းမှ မချစ်လျှင် မည်သူတွေက ချစ်မည်နည်း။ ။

ဖက်ခွက်စားချင်း စည်းရုံးသင့်ပါသည်။ ။ နို့မဟုတ်လျှင် ရှိစုမဲ့စုဖက်ခွ

က်ကို အထက်တန်း စားများ ဝင်လှစားလိမ့်မည်။ သူတို့ က ဒါလောက်ပဲ
ချောင်းနေကြသည် ။ သူတို့ သည် လမ်းဘေး ဘုံဘိုင်တွင် ခူးပေါ်ပေါင်
ပေါ် ရေချိုးရ သူတို့ ကို နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း မိမိတို့ အိမ် ရေချိုးခန်းအတွင်း
လုံးတီးရေချိုးတတ်သော အမျိုးအစားများ ဖြစ်သည် ။ သူတို့ ပက်စက်
သည် ကို လူမမြင်ရ။

တစ်ခုတော့ရှိသည် ။ အိုင်တွေလျှင်တော့ ခြေဆေးတတ်သည် ။

သူတို့ သည် ရုပ်ရှင်သမားဆိုလျှင် တီကို ဆားနှင့်တို့ သလို တွန့်သွား
တတ်ကြသည် ။ သို့ရာတွင် ...

“ဟို ... မင်းသမီးရတယ် ကြားတယ်... ဘယ်လောက်ပေးရ ပေးရ”
ဟူသော စကားမျိုးကို သူတို့ ပါးစပ်ကသာ ထွက်တတ်သည် ။

သည် လိုဘဝကို ရောက်မှ တော့ တတ်နိုင်သမျှ
ကိုယ့်ဘက်ကလုံလုံခြုံခြုံ နေသင့်သည် ။ သည် အတွက် ပင် ကျုပ်နှင့်
တွေ့ဖူးသမျှ မင်းသမီးတိုင်းကို ကျုပ်သတိပေးခဲ့သည် သာ ဖြစ်သည် ။

တချို့ကျတော့လည်း မရ၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က ရုပ်ရှင်သည် အဖြစ်ကို
အထင်သေးစွာ လုပ်ကိုင် တတ်သည် ။ သည် လိုနှင့်သာ
အိုသေသွားကြပြီးသူတွေလည်း မနည်းတော့။

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဆိုသည် မှာ ဝေဒနာအတုကို အစစ်ဟု ထင်ရ
အောင် လုပ်ပြနိုင်စွမ်း ရှိခြင်းကို ခေါ်သည် ။ သရုပ်ဆောင်ခြင်းနှင့် မျက်
နှာရှူးခြင်းသည် တခြားစီ ဖြစ်သည် ။

သရုပ်ဆောင်ခြင်းသည် ဝေဒနာအတုကို အစစ်ဟု ထင်လာအောင်
လုပ်ပြရခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ အတုကို အတုမှန်းသိအောင် လုပ်ခြင်းလ
ည်း မဟုတ်၊ အစစ်ကို ဖော်ပြခြင်းလည်း မဟုတ်။

အတုကို အစစ်ထင်စေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။

ဆိုပါစို့ ... ငိုသည် ။ တကယ်ငိုခြင်းမဟုတ်၊ ငိုပြခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။ ငိုသည် ဟု ထင်ရစေခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။ ငိုသည် ဟု ထင်သွားလျှင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းသည် ။ ငိုပြနေခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း သိသွားလျှင် သရုပ်ဆောင်ခြင်းမဟုတ်၊ တကယ်ငိုနေခြင်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြ၍ သရုပ်ဆောင်ခြင်းဟု မခေါ်နိုင်ပါ။ အစစ်အမှန်ကို ဖော်ပြခြင်းသည် “သတင်း”သာဖြစ်သည် ။

ရုပ်ရှင်သည် အလွန်လှပသိမ်မွေ့သော ပညာမျိုးဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် အနုပညာ ဟူသောဝေါဟာရသည် ယနေ့တိုင် ကမ္ဘာကျော်နေခြင်းဖြစ်သည် ။

အလွန်သိမ်မွေ့သောလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသူများအား အထင်သေးသည် မှာ ဝမ်းနည်း စရာကောင်းလှသည် ။ ပို၍ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည် မှာ ထိုလုပ်ငန်းကို ကိုယ်ဂုဏ် မယူတတ် ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

မင်းသမီးများ သာ မဟုတ်၊ မင်းသားဆိုသည့် အကောင်တချို့ကလည်း ရှုပ်ချင်သည် ။

မင်းသမီးတချို့ကို အထက်တန်းစားများက ဂုဏ်ယူစွာ ကြံစည်နေကြသလို မင်းသား တချို့ကလည်း ယင်းအထက်တန်းစားအမျိုးသမီးများကို လစ်လျှင် လစ်သလို ရှုပ်ပစ်တတ်သည် ။

သည် လို ကလဲ့စားချေပုံမျိုးကိုလည်း ကျုပ်မကြိုက်။ အဆိုးဝါးဆုံးမှာ ဇာတ်တူသားချင်း စားသောက်စွဲ ဖြစ်လေသည် ။

သင်းတို့ ၌ ရှောင်ကြဉ်စရာ ကာမေသု ဆိုတာမျိုးမရှိ။

မလှမြင့်အေးဆိုလျှင် သည် ဘက်၌ ကျွမ်းကျင်သည် ။ နာမည်ကြီးသည် ။ သူသည် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကတော်လည်း ဖြစ်သည် ။ ဘယ်နည်းနှင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဖြစ်လာသည် တော့ မပြေချင်ပါ။

သူသည် မင်းသားတော်တော်များများ နှင့် ရှုပ်ဖူးသည် ။ ရှုပ်လည်း ရှုပ်ဆဲဖြစ်သည် ။ ကြားရတိုင်းသာ ပြောရလျှင်...ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ ပင်လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားတတ်သည် ။ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြပေတော့...။

မန္တလေးမြို့မှ တည်းခိုခန်းတစ်ခုဆိုလျှင် လှမြင့်အေးကို တည်းခိုခွင့် ပင်မပေးဟု ကြားရ သသည် ။ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသနည်း။ ထစ်ခနဲ မဖြစ်လိုက်နှင့်၊ ဖြစ်လိုက် သည် နှင့် ရုပ်ရှင်သမား။ ဘယ်မှာ ကောင်းနိုင်တော့မည်နည်း။

ဒီဇာတ်ကားကို ကျုပ်ရိုက်ပေးဖို့ အကြီးအကျယ် စဉ်းစားခဲ့ရသည် ။ လက်မခံဖို့ ကို ငြင်းခဲ့သေးသည် ။ လှမြင့်အေး ယောက်ျားက ကျုပ်နှင့်ခင်မင်သူ။ ရိုက်ကူးခွင့်ရထားသော သည် ဇာတ်ကားကလည်း ကျုပ် အင်မတန်ကြိုက်သော စာရေးဆရာ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၏ ဝတ္ထု၊ ဘဝသရုပ်ဖော်။

ခက်သည် က အဓိကဇာတ်ဆောင်နေရာတွင် မလှမြင့်အေးကို ပါဝင်စေရမည်ဆိုသည့် တစ်ချက်ဖြစ်သည် ။

“ကျုပ်စကားကိုယုံပါ ကိုဘိုကေ၊ ခင်ဗျားမိန်းမက ဒီတစ်သက်ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးကို ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါပေမယ့်ဗျာ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းသမီးက လုပ်နိုင်ရင် အကယ်ဒမီတောင် ရနိုင်...”

“စိတ်ချ၊ သူ မလုပ်နိုင်ဘူး... ခင်ဗျားမိန်းမ အမှုအရာက ဆတ်စလူး၊
ဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသမီး အမှုရာက ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ ရူးပေါ
ပေါမလေး...”

“ရူးပေါပေါ အိုက်တင်တော့ သူကတတ်နိုင်ပါတယ် ကိုစနေရာ...”

“ဆတ်စလူးထတာနဲ့ ရိုးအလွန်းလို့ ပေါတောတော ဖြစ်နေတာက
တခြားစီပါ ကိုဘိုကေ။ ဒီလောက်သနားစရာကောင်းတဲ့
ဇာတ်ကောင်မျိုးကို ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့ ကလက်တက်တက်
အမှုအရာကြောင့် မပျက်သွားစေချင်ဘူး...”

ဤမျှထိ စကားဆိုခဲ့ဖူးသည် ။ မရပါ။ လောကမှာ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်
အထင်ကြီး လွန်းတော့လည်း ပေါက်တတ်ကရတွေ ဖြစ်ကုန်တတ်သည်
။

ကျုပ်ကြိုက်သည့်ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်းဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည် ။
ကျုပ်ကိုတိုင်လည်း ရိုက် မည်။ မင်းသားမြတ်လေးကိုလည်း ပြန်လည်အ
သုံးချရမည်မို့ စိတ်ဝင်စားလှသည် မလှမြင့်အေး မင်းသမီး ဝင်လုပ်ရမ
ည်ဆိုသည့် တစ်ချက်တည်းနှင့် ကျုပ်စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည် ။မဖြစ်နိုင်၊ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်။

သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ မရိုက်ပေးလျှင် မဖြစ်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။
ကျုပ်၏ စီးပွားရေး အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်သည် ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်က
သူတို့ ကကုမ္ပဏီမှ ဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ် ကျုပ်ရိုက်ခဲ့သည် ။ ကျုပ်ကိုယ်ပို
င်ဇာတ် ထုပ်ဖြစ်သည် ။

သူတို့ ဆီမှ ကုမ္ပဏီ ငှားသည် ။ အကြွေး။ ကျုပ်က ပိုက်ဆံရှိသူမဟု
တ်။ ကျုပ်က ပညာသည် ၊ သည့်အတွက် ကိုဘိုကေက ကူညီခဲ့သည် ။ငွေ
သုံးသောင်းဖိုးခန့်ကို အကြွေးစနစ်ဖြင့် ကူညီခဲ့သည် ။ ဇာတ်ကားရုံတင်

မှ ပေး။

ရုပ်ရှင်ရုံခကို မနည်းကြီး ရှာဖွေပေးလိုက်ရသည် ။

ကိုဘိုကေ၏ အကြွေးကို မဆပ်နိုင်ခဲ့။ ကိုဘိုကေကလည်း မတောင်း။ သူ ကျုပ်အကြောင်း ကို ကောင်းကောင်း သိသည် ။

နောက်တော့ သူတို့ ကုမ္ပဏီအတွက် ကားတစ်ကား ဒါရိုက်တာလုပ် ပေးရန် ပြောလာသည် ။ သဘောကတော့ ကျုပ် ဒါရိုက်တာနှင့် ကျုပ် အပေါ်တင်ခဲ့သည့်အကြွေးကို နှိမ်ရန်။

သည် အစီအစဉ်ဖြင့် သည် ဇာတ်ကားကို ရိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ စရိုက်ကတည်းက အပေါက်အလမ်း မတည့်ချင်။ မင်းသမီး မလှမြင့်အေးကို တစ်စေ့ကလေးမှ စိတ်တိုင်းမကျ။ ပထွယ်ထဲမှ ဇာတ်ကောင် “အေးမိ” ၏ သရုပ်ကို မင်းသမီး လှမြင့်အေးက ကောင်းကောင်း ဖျက်ဆီးနေတော့ သည် ။

မတတ်နိုင်။ ရိုက်မိမှ တော့ ရိုက်ပေရော့ဟု သဘောထားလိုက်ရသည် ။

ပထွယ်ထဲက “အေးမိ”သည် ရိုးရိုးအအ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ ပေါ့ချာချာ မနူးမနပ်ကလေးကို လူကုံထံတစ်ယောက်က ဖျက်ဆီးလိုက်သည် ။ ထိုလူကုံထံ၏ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာက တင့်တောင့်တင့်တယ် လက်ထပ်ယူသည် ။ ထိုယောက်ျား ကားမှောက်သေသည် ။ “အေးမိ”လင်တရူးဖြစ်သွားသည် ။

“အေးမိ”နေရာတွင် လှမြင့်အေး ပါဝင်သရုပ်ဆောင်လိုက်သောအခါ မတရားစော်ကား ခံရသော အေးမိသည် မစော်ကားစော်ကားအောင် ကလူမြူဆွယ်နေသော အေးမိ ဖြစ်သွားသည် ။

လှမြင့်အေး၏ ယောကျ်ားကတော့ ကျေနပ်နေသည် ။ အဟုတ်ကြီး ထင်သည် ။

“မြင့်ကတော့တစ်ကားတည်းနဲ့ အကယ်ဒမီပဲဗျို့” ဟု မကြာခဏအရှက်မရှိ ပြောတတ် သည် ။ လှမြင့်အေးသည် သည် အတွက်လည်း အလွန်ကျေနပ်စွာ ဖြစ်နေတတ်သည် ။ တစ်နေ့တခြားလည်း လူပါးဝလာသည် ။ သင်ပြရာ၌ ပင် ဂရုတစိုက်မရှိချင်ဖြစ်လာသည် ။ ဝါရင့်မင်းသမီးကြီးများ မတတ်ဘဲနှင့် တတ်ယောင်ကားလုပ်သလို လူပါးဝပုံမျိုး ဖြစ်သည် ။

မင်းသမီးတို့ သည် နည်းနည်းဝါရင့်လာလျှင် မိမိအလုပ်အပေါ် မလေးမစား ပြုတတ် လာသည် ။ သရုပ်ဆောင်ရာ၌ ပြီးပြီးရော လုပ်ချင်သည် ။ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ပြည့်စုံပြီဟု ထင်တတ်ကြသည် ။ တကယ်တော့ သရုပ်ဆောင်ပညာသည် ကုန်ဆုံးခြင်းမရှိသည် ကို သင်းတို့ မသိ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့ အဖြစ်သည် မင်းသမီး သက်တမ်းမကြာရှည်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သရုပ်ဆောင်ရာ၌ ကျသောမျက်ရည်ကို ပေါ့တန်လိုက်သည် နှင့်...တကယ့်ဘဝ၌ ကျသော မျက်ရည်သည် လေးနက်ရတော့သည် ။ တကယ့်ဘဝ၌ တကယ်ကျရသော မျက်ရည်သည် ဘယ်မှာ ကောင်းနိုင်ပါမည်နည်း။ မျက်ရည်ဆိုကတည်းက ကောင်းသော နိမိတ်ကို ဘယ်တော့မှ မပေးတတ်ပါ။

ဤသို့အားဖြင့် တော်တော်အသုံးမကျသော မင်းသမီးကို ကိုယ်တိုင်ရိုက်ကူးခဲ့ရသည် မှာ ဇာတ်ကားသုံးပုံတစ်ပုံ ကျိုးသွားသည် ။

ကျုပ် ပိုပင်ပန်းရသည် ။ ဆရာဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၏ မူလဇာတ်ကောင်စရိုက် မပျက်စေရန် မင်းသမီးကို လုံးဝအားမကိုးတော့ပါ။ ဇာတ်ကွက်နှင့် ရိုက်ချက်ကို အားကိုးပြီး ရိုက်ကူးခဲ့ရပါသည် ။

ကျုပ်စေတနာကို လှမြင့်အေးက နားမလည်၊ ကျုပ်ကို ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်လာသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ကပေါက်ချို ကပေါက်ချာနိုင်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ ။

သို့ရာတွင် ကျုပ်...ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးသဖြင့်တော့ ကျုပ်စေတနာကို မထိခိုက်နိုင်ဟူ၍ သာ ကျုပ်ယုံကြည် ခဲ့သည်။ ။ ခုတော့ပြဿနာက မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။ ။ စောစောက ပြောခဲ့သလို ကျက်သရေကင်းမဲ့ လှစွာ သော ပိတောက်ပင်တစ်ပင် အောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ။

နေ့လည်ပိုင်းကား ရိုက်နားချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ ။ သည် နေ့ အလုပ်သမားကလေးများ ပင်ပန်းကြသည် ကို အကြောင်းပြု၍ ကျုပ်က အချိန်အတော်ကြာကြာလေး အနားပေးထားသည်။ ။

ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် အရိပ်ရသော သစ်ပင်ခြေဖျားတွင် ထိုင်နားနေကြသည်။ ။ ကျုပ်နှင့် အတူ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကိုဘိုကေ၊ ကင်မရာဆရာ၊ အသံဆရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာတို့ လည်း ရှိနေ သည်။ ။ ထူးခြားသည် မှာ သည် နေ့ရိုက်သောအခန်းကို ဝတ္ထုရေးသူ ဆင်ဖြူကျွန်း အောင်သိန်း ကလည်း လာရောက်ကြည့်ရှုနေသည်။ ။ ကျုပ်အနီးတွင် ထိုင်၍ ရိုက်ပြီးခဲ့သည့်အကြောင်းအရာ များကို ဆွေးနွေးနေသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် မလှမြင့်အေးသည် အသံတစာစာဖြင့် ရောက်လာသည်။ ။ ဘယ်ချောင်က ထလာသည် မသိ၊ တရမ်းရမ်းတခါခါနှင့် အူမြူးနေသည်။ ။

ခုနကရိုက်ခဲ့သော အခန်းတွင် အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည် ကိုပင် ဟုတ်လှပြီ ထင်နေပုံရသည်။ ။

ကျုပ်နှင့် ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း ထိုင်နေရာတည့်တည့်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လာထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ ခြေနှစ်ဖက်ကို

ကြက်ခြေခတ်ထောင်ပြီး နူးနှစ်လုံးကို လက်ဖြင့်ပိုက်လျက် ထိုင်နေသည်။ ။

အလုပ်အတွက် အလွန်စိတ်ပင်ပန်းလေဟန်ဖြင့် လက်ဖြင့် ယှက်ထားသော နူးပေါ်သို့ မျက်နှာမှောက်ချ လိုက်သည်။ ။ ကျုပ်က သိသည်။ ။
သင်းသည် ဘယ်တော့မှ အနေအထိုင်မတတ်၊
သတိပေးခဲ့ဖူးပေါင်းလည်း မနည်း တော့။ ဘယ်လိုမှ ပြောမရခဲ့၊ ဝသီဖြစ်နေပြီ။

သည် တစ်ခါတော့ ကျုပ် စိတ်ဆိုးသည်။ ။ ကျုပ်အလွန်လေးစားသော စာရေး ဆရာ တစ်ယောက်ရှေ့တွင် မှ ဤသို့ဖြစ်ရသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့သရုပ်ဆောင်နေရသည် လည်း ထိုစာရေး ဆရာ၏ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်အဖြစ်...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧည့်သည် တစ်ယောက်ရှေ့တွင် ပို၍ ဆင်ခြင်သင့်သည်။ ။ ခုတော့ သင့်အဖြစ် က အောက်ကဟောင်းလောင်း မုန့်စိမ်းပေါင်း။

ထို့ကြောင့် စောစောကစကားကို ပက်ခနဲ ပြောပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“တစ်သက်လုံး မှတ်ထား၊ အနေအထိုင်မတတ်တာဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ အခြေခံပဲလို့ ဘယ်တော့မှ မထင်နဲ့”

လှမြင့်အေး အကြီးအကျယ် ရှက်သွားသည်။ ။ ကျုပ် သူနှင့် ကားရိုက်လာခဲ့သမျှ သည် တစ်ခါပဲ သူ့မျက်နှာတွင် အရှက်ဆိုသော အရာကို တွေ့ဖူးသေးသည်။ ။ ဘယ်တုန်းကမှ အရှက်မရှိခဲ့သော မိန်းမ။

“ဆရာ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

သူ့ထဘီစကို ကပျာကယာ ဆွဲဖုံးရင်း ကတုန်ကယင်ဖြင့် မေးသည်။ ။

ကျုပ်မှာ က လိုအပ်သောစကားကို တစ်ခါပြောပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်ပြောလေ့ မရှိ။ လှမြင့်အေးကို ကျုပ် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ ပေ။

လှမြင့်အေးသည် ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား လေသည်။ ။ သည် တော့မှ သူ့ယောက်ျား ကိုဘိုကေကို ပြောရသည်။ ။

“စိတ်မဆိုးနဲ့ ကိုဘိုကေ၊ ဒီလိုမပြောရင် ခင်ဗျားမိန်းမ ဒီအကျင့်ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ကိုဘိုကေကတော့ စိတ်ပူသွားသည်။ ။ သူ့မိန်းမသည် စိတ်အလွန် ကောက်တတ်ကြောင်း သူအသိဆုံး၊ ကောက်ပြီဆိုလျှင်လည်း ယောက်ျားဖြစ်သူအပေါ်သာ အကောက်များ သည်။ ။ လင်သားအပေါ် ခဏခဏစိန်ကောက်တတ်သော မိန်းမသည် တစ်ပါးသော ယောက်ျားများ အပေါ် အလွန်သဘောကောင်းတတ်သည်။ ။ ကိုဘိုကေ သည် ထိုမိန်းမမျိုးအပေါ် အလွန်လိုက် လျောသူ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကိုဘိုကေသည် ကျုပ်ကို ဘာမျှမပြောဘဲ၊ လှမြင့်အေးနောက်သို့သုတ်သုတ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားလေသည်။ ။ ဆရာ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်းက ရယ်မောလျက် ...

“ခင်ဗျားကလည်း အပြောတယ်ကြမ်းသကိုး”

ဟု ကျုပ်ကို အားနာစကား ဆိုရှာပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျုပ် ဂရုမစိုက်မိသသည် ကား ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၏ မျက်လုံးတွင် သူဝတ္ထုမှ အေးမိဆိုသော သူငယ်မကို အလွန်နှမြောတ သနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ကားရိုက်ပြန်စဖို့ ကျုပ် ရိုက်ကွင်းဘေးရောက်နေသည် မှာ နာရီဝက်ခန့်ရှိပြီ။ အားလုံးလည်း အသင့်ဖြင့်ပြီ။ မင်းသမီး ရောက်မလာသေး။ ဒါ

က တော့ရုပ်ရှင်ဥပဒေလို ဖြစ်နေသည်။ ရုပ်ရှင် လုပ်ငန်းတွင် အလုပ်အနည်းဆုံးဖြစ်သော မင်းသာ၊ မင်းသမီးတို့ သည် ။ ရိုက်ကွင်းပေါ်သို့ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာတတ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ခု လုမြင့်အေး နောက်ကျနေခြင်းသည် သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်၊ သူစိတ် ကောက်နေသည်။ ။ သူ့ယောက်ျားအပေါ် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုဖွဲ့နွဲ့နေမည်။ ကျုပ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ သူမလှန်ရဲ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်မှာ ကသိကအောက်ဖြစ် လာပြီဆိုတော့ ကျုပ်စိတ်တိုသည်။ ။

“ဟေ့ ...မင်းသမီး သွားခေါ်ကွာ၊ အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေပြီလို့ ”

သွားခေါ်သောသူပြန်လာတော့ မင်းသမီးပါမလာ သူ့ယောက်ျားကို ဘိုကေသာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ပါလာသည်။ ။ ကျုပ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဖို့ ရာ အားနာနေပုံရသည်။ ။ သက်ပြင်းချခေါင်းကုတ်ပြီး သူ့မိန်းမထံ ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။ ။

ကျုပ်က သိသည်။ ။ လုမြင့်အေး စိတ်ကောက်နေပြီ။ သို့ရာတွင် အရင်အခါများကလို ခဏစိတ် ကောက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ ။ တော်ကြာနေလျှင် သူ့ဘာသာ မျက်နှာချိုသွေး၍ ရောက်လာမည်။ သည် မိန်းမ၌ စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရှိ။ ခု ဒါဆိုလျှင် တော်ကြာဟိုဟာ ဖြစ်တတ်သည်။ ။

ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုသည့်အစားထဲက။ သူ မနေနိုင်။ ရိုက်ကွင်းပေါ်သို့ မကြာခင်လာမည်။

သည် တစ်ခါ ကျုပ် အံ့ဩရပြီ။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လုမြင့်အေး ကျုပ်ကို အာခံသည်။ ။ နောက်ထပ် တစ်နာရီကြာသည် အထိ ပေါ်မလာ။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ပေါ်မလာ။ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ထပ်လွှတ်ရပြန်သည်။ ။

“သွားစမ်းကွာ ...ငါ စောင့်နေတယ်လို့ ”

ကောင်လေး ပြန်လာသည် ။ ကျုပ်ကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပြောသည်။ ။

“သူတို့ လင်မယား ရန်ဖြစ်နေတယ်ဆရာ”

‘အေး ... ဒါဖြင့် သွားပြေချည်ဦး ...ကိုဘိုကေကို ပြော၊ ရန်ဖြစ်မှာလား... ကားရိုက်မှာ လား... အားမနာနဲ့ လို့ ...ရန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်ကားရိုက်ဖြုတ်ပေးမယ်လို့ ’

ကောင်လေးနှင့်အတူ ကိုဘိုကေ ပြန်ပါလာသည်။ ။

“ကိုစနေ....ကားရိုက်ဖြုတ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ဗျာ...”

“ဘာလို့ တုံး”

“မင်းသမီးက .... သူ့ကို ခင်ဗျား လူကြားထဲမှာ ငေါက်လိုက်တာသိပ်ရှက်သွားလို့ တဲ့ ”

“လူကြားထဲမှာ ကိုးရိုးကားရား ထိုင်တာတော့ မရှက်ဘူးလား”

“သူလည်း ရုတ်တရက် သတိမထားလိုက်မိလို့ ပါဗျာ”

“အဲ့ဒီသတိမထားတာကို က အသုံးမကျတာပဲဗျ”

“ဒါကတော့ဗျာ”

“ထားပါတော့ဗျာ... ဒီအကြောင်း ဆက်ပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ကိုင်း... ကားရိုက် နားကြရုံပေါ့”

ကျုပ်ကတော့ ရှင်းသည် ။ ကျုပ်တာဝန်ကျုပ် ကျေသည် ။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရှင်က ကားရိုက် သိမ်း မည်ဆိုတော့ ကျုပ် ဘာမှ ပြောစရာ မလို။ရိုးရိုးသားသားပြောရလျှင် နည်းနည်းတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည် ။ မင်းသမီးစိတ်ကောက်သဖြင့် ကားရိုက်ဖြုတ်ပေးလိုက်ရသည် ဆိုသည် မှာ တော်တော်အောက်တန်းကျသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည် ။ကျုပ်ရဲ့ စေတနာစကားတစ်လုံးကြောင့် ခုလို အလုပ်ပျက်ရသည် မှာ စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်သည် ။

ကျုပ်ပြောလိုက်သောစကားသည် ဟုတ်သလား၊
မဟုတ်သလားပြောသင့်သလား၊ မပြောသင့်သလားဆိုသည် ကို
အိမ်အပြန်တစ်လမ်းလုံးစဉ်းစားသည် ။ စဉ်းစား၍ မရ။

အမှန်တော့ စဉ်းစားစရာမလိုဟု ထင်သည် ။ သို့ရာတွင် အလုပ်ပျက်ရလောက်အောင်ထိ ကျုပ်စကား တာသွားခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် စဉ်းစားကြည့်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။

ကျုပ်အဘွားက ကျုပ်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက သင်ကြားပေးခဲ့သည် ။ စကားကြီးဆယ်မျိုး ရှိသည် ။ စကားပြောရာတွင် အမြဲဆင်ခြင်နိုင်စေရန်ဖြစ်သည် ။

သို့ရာတွင် ကျုပ်သည် ဘာကြောင့်များ ယနေ့ထိ စကားပြောမဆင်ခြင်တတ်သေးသနည်း။

* * *